

THOMAS LECHNER

* 16 JUNI 1926

† 3 JUNI 2012

Br. Thomas Lechner

Pastor Nico van Essen

Thomas is geboren in Amsterdam op 26 juni 1926 in Amsterdam. Hij deed zijn eerste geloften als broeder FIC op 15 augustus 1946 en overleed op 3 juni 2012 in Amsterdam.

Tijdens de uitvaart in de Martelaren van Gorcumkerk te Amsterdam sprak pastor Nico van Essen de In Memoriam uit. Onder de vele aanwezigen was ook een groot aantal broeders dat met hem in Malawi had geleefd.

Ik heet u allen van harte welkom in deze liturgieviering, waarin wij afscheid moeten nemen van broeder Thomas Lechner FIC. Hij stierf zondagochtend 3 juni, net enige dagen terug uit zijn geliefde Malawi, maar thuis bij zijn geliefde familie. Wij nemen afscheid vanuit deze kerk, waar Thomas zich thuis voelde, waar wij in juli 2006 zijn 60-jarige professie vierden. Op

15 augustus van dit jaar zou hij 65 jaar broeder van Maastricht zijn. Dit is ook de kerk van Cas en Adri, die onze parochie enthousiast gemaakt hebben om het werk van Thomas in Malawi te ondersteunen. Vanaf 1997 hebben wij met elkaar een sterke band.

Ik heet de familie van Thomas van harte welkom, zijn medebroeders, bijzonder hen, die uit Malawi naar hier gekomen zijn, en u allen, voor Thomas naar hier gekomen, u allen van harte welkom in deze kerk. Een mooie kerk, u ziet het, maar daar gaat het nu niet om. Deze ruimte is vol beloften. Hier in de kerk bewaren we het oude geheim van een God, die er wel degelijk is, van een God, die van mensen houdt. Wij mensen, die stof zijn uit de aardbodem, vergankelijk als gras, kortstondig als

bloemen, wij staan getekend in de palm van zijn hand, wij zijn niet iets toevalligs, iets voorbijgaands, maar wij zijn Gods kinderen en Hij is onze God, ook al zijn we gestorven.

Ik vraag u, moge tijdens deze viering de dankbaarheid overheersen, omdat Thomas een mens was om van te houden.

In deze viering zullen we over hem vertellen, over die eenvoudige, wijze, sobere, trouwe man. Wij herkennen hem in de woorden, die u vindt op de voorkant van uw boekje.

*Niet schreeuwen van de daken in maatschappij en kerk
maar opstaan in alle stilte en toegewijd aan het werk!*

Deze viering gedenken wij:

*Thomas Lechner,
dat de engelen U geleiden naar het paradijs
bij uw aankomst de martelaren u ontvangen
en u brengen naar de heilige stad Jeruzalem.
Heer, geef hem de eeuwige rust.
dat het eeuwige licht hem verlichte.
Dat hij mag rusten in vrede.*

Beste vrienden,

Een mens is een sterveling, mensen moeten sterven, we weten het. Een mens is geboren om eens weer dood te gaan. De dood hoort bij het leven. Het is ieders lot. Onverwachts kwam Thomas dood. Over de dag voor zijn vertrek naar Nederland, nu dus bijna twee weken geleden, schreef Margriet Sacranie, tot kortgeleden de vice-consul van Malawi: *'Ter gelegenheid van zijn vertrek maakte ik een feestelijke lunch. Tom zat te genieten. Hij zag er, zoals altijd keurig uit en was trots op het lintje op zijn revers. Hij praatte volop en al had hij last van zijn been, hij was opgewekt, we dronken een paar glaasjes wijn en hij was blij dat hij toch de volgende dag kon vliegen: business class, dus helemaal in stijl. Thom was relaxed. Hij vond het vooral fijn om op tijd in Nederland te zijn om met de hele familie de 75ste verjaardag van zijn zus Dop mee te kunnen maken en uiteraard was hij ook bezorgd over Cas'.*

Doodmoe kwam hij op Schiphol aan. Hij maakte het feest van zijn zusje

Noviciaat 1945

*1 Veranus v.d. Heuvel, 2 Charles Bastiaenen, 3 William Kets, 4 Resignatus Geertjens
5 Bartholomeus v. Breukelen, 6 Riberius v.d. Wiel, 7 Sergius Ooms, 8 Bernward Janse
9 Servandus Smolders, 10 Ansgarius Schiks, 11 Donatus Maas, 12 Sibrecht Kornuijt, 13 Carlo Hillenaar
14 Eventio v.d. Mier, 15 Adelbertus Knipping, 16 Flavianus Stael, 17 Auxentius de Keijzer
18 Brunold Postma, 19 Adjutor Weijenberg, 20 Wolfred Dijsselbloem, 21 Ramon Wuisman
22 Walbert Meijer, 23 Hugobert Smeets, 24 Embert Diependaal, 25 Acharius v. Dongen
26 Lithardus Lechner, 27 Alcuinus Lipman, 28 Gereon Reijnders, 29 Mamertus Berkelmans
30 Venantius de Krom, 31 Arduinus Hofstede, 32 Ribrecht v. Oostrum, 33 Servulus Postma, 34 Arnoald Kuyken*

mee, hij was te midden van zijn familie die hem zo dierbaar was. En hij schreef op een kaart zijn naam met de beste wensen aan Cas en Adri, die niet op het feest konden komen, tot hun zeer, zeer grote spijt, want zo plotseling kwam zijn dood. Bedroefd zijn we, maar dankbaar zijn we ook, dankbaar voor wie hij was, en dankbaar dat de dood zacht voor hem was. Thomas werd bijna 86 jaar.

Dit uur gedenken wij Thomas Lechner. Broeder Thomas Lechner FIC. *Fratrum Immaculatea Conceptionis. Broeder van de Onbevleete Ontvangenis.*

Wie was hij? Hoe was hij? Een eenvoudige, wijze, sobere, trouwe man. *Niet schreeuwen van de daken in maatschappij en kerk maar opstaan in alle stilte en toegewijd aan het werk!*

Blantyre 30 april 2012

*Receiving the Order
of Oranje Nassau
from the hands of
bro. Henk Munnich.*

Op 30 april van dit jaar ontving hij samen met zijn medebroeder Henk van Heck de Koninklijke onderscheiding in de Orde van Oranje Nassau voor hun lange toegewijde diensten aan kansarmen, zowel in Nederland als in Malawi. Thomas en Henk dankten God en alle mensen die het mogelijk gemaakt hadden dat zij konden leven in hun gemeenschappelijke roeping van dienstbaarheid. Broeder Thomas hoopte dat alle mensen die hem steunden zich met hem vereerd zouden voelen. Zonder hen zou hij dat allemaal nooit hebben kunnen doen. Zonder medemensen, zonder broeders ben ik niets.

Thomas, dat was zijn naam. Hij vertelde grappend, dat zijn ouders in een geloofscrisis zaten toen ze hem die naam gaven. Thomas, de ongelovige Thomas. Maar Thomas in het evangelie heeft nog een andere naam. Hij wordt ook Didymus genoemd en dat betekent: tweeling. Dat betekent: bij Thomas hoort een broer, hij heeft een tweelingbroer. En onze Thomas kreeg die. Hij werd broeder van Maastricht. Als kind al was hij geboeid door de broeders. Hij koos voor de broederschap. Een mens leeft niet alleen, hij leeft met zijn broeder, met zijn zusje. Thomas koos voor de broederschap. Broer of zus van de ander zijn, ja juist van hen die niemand hebben, van de naakten, de hongerigen, de zieken, de dorstigen, de gevangenen, de mens die naast je is, zonder onderscheid. Thomas koos voor de broederschap en werd broeder van Maastricht.

*Limbe-Mzedi 1962
Personeel St. Patrick's Secondary school*

*John Brunott, Wilhelmo Konings
Godehard Rijnja, Jovinus Miltenburg
Father Molly (headmaster), Thomas Lechner
Theodotus Bosman, Gorgonius v.d. Leur*

*Limbe-Mary View 1963
Aankomst van
Reinulfus, Hortensius en Gorgonius
op het vliegveld van Blantyre*

*Reinulfus Zonneveld, Thomas Lechner
Theodotus Bosman, Jovinus Miltenburg
Gorgonius v.d. Leur*

En zij hadden een opdracht: er zijn voor het kansarme kind, hen een toekomst geven, goed onderwijs. Dat was hun doelstelling. En Tom werd onderwijzer. Dat was het gevolg van zijn keuze. Onderwijzer op een BLO-school, want die kinderen hadden extra aandacht nodig. Tom gaf les met handen en voeten, zo konden ze hem verstaan. En Tom dacht dat dit zo zijn verdere leven zou zijn, als broeder er zijn voor het kansarme kind in Nederland.

Maar in 1957 kwam er een encycliek uit van paus Pius XII. Fidei Donum. De paus zag Afrika, een werelddeel zonder toekomst? Neen, hij zag de velden blank staan, fidei donum, 'Hier ligt een geschenk voor het geloof', zo zei de paus. Hij riep missieorden en congregaties op naar Afrika te gaan en daar het geloof te planten.

Broeder Tom was net begonnen aan weer een cursus handenarbeid, zo nodig voor zijn kinderen, maar de overste adviseerde hem: 'Ga Engels studeren! We gaan naar Afrika!'. En in '62 kwam hij met een twintigtal broeders naar Malawi. Een totaal nieuw begin, een totaal ander leven, een totale nieuwe levensopdracht, nieuwe levensinvulling.

1962 Vertrek naar Malawi

Eerste huis

1965 Hagedis te koop!

1965 Bezoek van Avellinus

1990: 150 jaar FIC

50 jaar in Malawi!

Cas en Adri Lechner

Thomas was, first and foremost, a brother. Yes, he started out as a teacher, and after he went to Malawi in 1962 with twenty others, he went on teaching. He also taught others to be teachers. But he was, very much, a brother first and foremost. To his fellow brothers in FIC. But also to very many others, there in his beloved Malawi. And he inspired others to be like brothers to them too. He inspired his brother Cas and his sister-in-law Adri to raise funds and they in turn caused bridges to be built, classes to be set up, an entire school to be built. Thomas was a man who quietly did whatever needed to be done, for his brother Man. And gave him a home. May God now give Thomas a home forever, in Heaven.

Hoe arm moesten zij worden, gebrek lijden, met een mond vol tanden staan, niet weten wat te zeggen, wat te doen, maar hoe heeft dit leven hen rijk gemaakt. 'Wat ben ik dankbaar dat mij dit is gegeven', zei Tom. Niet verwacht, niet gezocht, om niet gekregen.

Thomas heeft ontzaglijk veel gedaan. Hij was leraar. Hij leidde jonge Malawianen op tot onderwijzer. Hij was voor een groot aantal van hen de geestelijke leidsman. Maar hij enthousiasmeerde ook, ook mensen hier. Zijn broer Cas en schoonzus Adri bezochten hem in 1997 en zijn tomeloze inzet, zijn geloof, zijn liefde voor de armsten van de armen bracht hen in beweging. Er werden voetbruggen gebouwd, waterputten geslagen, een naaiklas gesticht, dagelijkse maaltijden verstrekt, schoolgeld betaald en tenslotte werd er een Middelbare school gebouwd, de St. Louis Middelbare school in Mzedi, waarvoor wij hier in deze regio tot vijfmaal toe de vastenactie hebben gehouden. Op 3 januari van dit jaar is de school opengegaan. Wat een prestatie. Wat een feest.

Bij dat alles was broeder Thomas de grote spil, maar niet zonder Didymus, zijn tweelingbroer. Dat beseftte hij zelf heel goed, getuige zijn dankwoord. 'Ik hoop, dat alle mensen die mij steunen zich met mij

Limbe-Mzedi. 1980 Bernardusherdenking: broeders van de regio
Achter: Hortensius Meeuws, Ludwin Speth, Hubrecht v.d. Ven

Midden: Kees Zonneveld, Rafaël de Groot, Tarcisio v. Raaij, Allowinus v.d. Bogaard
Oventius v. Dooren, Norbert v.d. Hoeven, Gerard v. Breukelen, Jovinus Miltenburg
*Jan Kleinpenning, Rudolf v. OudheusdenHerman ten Wolde, **Thomas Lechner**, Henk Munnich*
Voor: Wilhelmo Konings, Frans Turkenburg, Jan Kanters, Boudewinus Brouwers
Dominicus Kint, Paul v. Leeuwen, Koos Baijer

vereerd voelen. Zonder hen zou ik dat allemaal nooit hebben kunnen doen.' Thomas was een eenvoudige, wijze, sobere, trouwe man.
'Niet schreeuwen van de daken in maatschappij en kerk maar opstaan in alle stilte en toegewijd aan het werk!'

Thomas heeft ontzaglijk veel gedaan. Maar een ontwikkelingswerker, dat was hij niet, hij was allereerst broeder. 'Wij zijn allereerst een religieuze gemeenschap. Wij willen mensen zijn van gebed, mensen, die leven met God, om er te zijn voor hen, die geen broeder hebben, die een broeder nodig hebben', zei Thomas. Thomas was geraakt door het

*Limbe-Milward Road 1982.
Bij de opening van het huis.
Piet Leenders, Jan Kleinpenning en
Thomas Lechner*

*Thyolo-Mitengo 1990.
Eerste steenlegging.
Thomas leest het document voor.
Oventius v. Dooren, Koos Baijer
Martinus Dariyo, Gerard Hermans*

Woord. Wij hoorden de eerste lezing. Dat woord, dat ons de dood doet tegen gaan. Dat woord dat was bij God. Dat eerste woord: er zij licht en de duisternis wijkt. Dat woord, dat deze wereld anders wil. Dat woord van Jezus: Gods koninkrijk is nabij!

En mensen stappen uit hun boot vandaan, uit hun wereld van ieder voor zich, uit de vanzelfsprekendheid van rijk is rijk en arm is arm, Petrus en zijn broer Andreas, Johannes en zijn broer Jacobus. Het zijn broederparen, die eerste leerlingen, als broeders trekken zij de wereld in, mag ik jouw broer zijn, jij bent kostbaar in mijn ogen. De broederschap leven zij voor. Met dat woord gaan zij op weg, met in hun hoofd die droom van het koninkrijk, toekomst makend, licht scheppend, Vrouw, waar is je broer, mens waar is je zusje?

Zo ging ook Thomas. Voor alles ging het hem om de broederschap. Voor alles zette hij zich in voor de gemeenschap. Dat deed hij. Een gemeenschap vormen, een gemeenschap opbouwen. Jonge mensen inspireren, vormen... je leven in dienst stellen van het evangelie, de liefde van

God uitbeelden, uitdelen, arm worden, de minste durven zijn en daarin rijkdom en geluk vinden. Zo leven, dat is zinvol. En dan samen meebouwen aan een betere wereld. Je ziet je wereld zo hopeloos, zo arm, zo kwetsbaar, zo corrupt, zo ziek.

Malawi, misschien wel het armste land van de wereld en wat een perspectief heeft het, als je bedenkt, zei Tom, dat de tabak de grootste industrie is. De tabak... 'Als ik mijn geloof niet had, dan had ik het allang al opgegeven'. Dood is in ons bloed, dood voor onze ogen. Maar wij weten van de Levende. Ik weet, dat mijn Bevrijder leeft. Hij was in het diepste donker en heeft overwonnen. En Tom gaat door met zijn broeders. Het evangelie houdt hen op de been. Hij zorgt elke dag voor een kommetje pap voor 1200 aidswezen.

Op 30 april kreeg hij een Koninklijke onderscheiding. Groot feest werd hem bereid. Grote waardering mocht hij ervaren, mocht hij vieren. Hij genoot ervan en nog steeds. Tom zat te genieten. Hij was trots op het

Blantyre 30 april 2012.

*De uitreiking van de ridderorde aan Henk van Heck en Thomas Lechner.
Henk Munnich, Margriet Sacranie, de ambassadeur
Henk van Heck en Thomas Lechner.*

lintje op zijn revers. Hij praatte volop, hij was opgewekt, we dronken een paar glaasjes wijn. Zo verliet hij zijn Malawi om feest te vieren te midden van zijn familie. Sophia vertelde hierover. Plotseling kwam zijn dood. Bedroefd zijn we. Maar Thomas troost ons. Hij wist, dat wij sterfelingen zijn, dat wij moeten zaaien, en dan gooit God zand daarover, en dan sterven wij en dan begint het toch later op de een of andere manier te groeien.

Het is al begonnen... zo lees ik dezer dagen in de krant. Met eerste First Lady waait er een frisse wind door Malawi. Joyce Banda, het nieuwe staatshoofd van Malawi breekt met haar spilzieke voorganger en maakt schoon schip. Hoop gloort er voor arme Malawianen.

Thomas heeft zich voor hen ingezet. Hij werd hun broer. Zij gaven hem een thuis. Hij was jullie broer. Jullie gaven hem je thuis. Wonen overal even thuis.

Hij had nog een broer, een tweelingbroer. Hij geeft hem zijn thuis.

Verblijven mag ik in het huis van de Heer mijn hemel mijn vadershuis 'Mensen veel geluk'.

Een diepe buiging

Artikel uit Hofnieuws, parochieblad H. Martelaren

Omer Gielliet

In 1985 was ook Omer Gielliet in Afrika. De artistieke pastoor van Breskens. Hij schreef over zijn reis een boek: 'Tussen twee paradijzen'.

Hij bezocht Malawi en kon zijn ogen niet geloven toen hij de missiepost van de broeders van Maastricht zag. In zeer armoedige omstandigheden en met het ware pioniersgeloof is de missie opgebouwd. Tot zegen van de zo arme mensen die hier woonden. En nu nog.

Laten we verder luisteren naar wat broeder Hortensius zegt: 'Het was hier een berg met

struiken, bomen en rotsblokken. We kregen toestemming van de regering om hier te beginnen en... twee kruiwagens. Daarna kregen we wat dynamiet om de rotsblokken fijn te krijgen. Toen begon het bouwen.'

Daar weet broeder Tarcisius alles van: 'Ik heb van het begin af zo een honderd werkmensen verzameld en hen het vak geleerd van stenen maken, kasten bouwen, raamkozijnen metselen. Alles wat bij bouwen

Mzedi

*Brother house
designed and
built by
Tarcisio van Raaij*

Mzedi

Built by the brothers and financed by Holy Martyrs of Gorcum parish

nodig is. We bouwden hier en elders de volgende gebouwen - alles in het meervoud telkens - : secundaire school, kweekschool, dovenschool, blindenschool en daar omheen kleuterschool, huishoudschool, timmermanswerkplaatsen, kraamkliniek, verpleegstershuis, ziekenhuis, groot seminarie, huizen voor catechisten, voor onderwijzers (alleen al 22), waterbronnen, lagere scholen. Ook een kerk voor protestanten. Daar was de Afrikaanse aartsbisschop niet voor te vinden maar daar kan ik me niets van aantrekken.'

Zie die gebouwen zijn betaald door 'mensen in nood' en door Cebemo. De EEG gaf hier ook steun. Ze zeggen wel eens die grote lichamen daar hangt te veel aan het stokje. Beter is particulier. Dat is toch niet waar. Dit werk kost honderdduizenden. Caritas, Mensen in Nood enz. Het zijn onmisbare zaken. En al het geld komt toch ook van de gewone mensen. Dat is een teken van hun geloof. Dat is ook meer dan geld alleen. Dat is de liefde van de christenen van heel ver.

In Mua zijn we nu een tweede unit begonnen in het vroegere lepratehuis. Kosten? 100.000,-. Dat had ik in Nederland in 14 dagen bij elkaar toen ik daar op vakantie was'. Het doet goed deze dingen te horen. Er worden zoveel slechte dingen over Nederland verteld. Die zijn er óók. Maar er zijn ook zoveel goede dingen te zeggen. En ze zijn een wezenskenmerk van het geloof.

Met een diepe buiging voor de broeders van Maastricht nemen we afscheid met de woorden 'We'll tell it in Holland'. Als we langs de botsende weg - een diepe belevenis rijker - terugkeren naar Blantyre, kijk ik nog even om naar de indrukwekkende gebouwen. En ik denk bij mezelf: Zie, 60 jaar geleden werd hier een zaad gestrooid. Er groeide in barre omstandigheden een nederige stengel uit omhoog die wortel schoot temidden van de armen hier. Daarop rust de bloem die wij zo-even zagen. Hoe diep - bedenk ik bij mezelf - moet de stengel wel geworteld zijn om zó een bloem te kunnen dragen.

Dat was 1985. We zijn nu 25 jaar verder. Ook de broeders zijn 25 jaar ouder geworden. Maar nog een gebouw is er bij al die indrukwekkende gebouwen bijgekomen: de St. Louis Secondary School. Hij draait op volle toeren. Op 3 januari is hij geopend.

22 februari begint de 40-dagentijd, vanouds de vastentijd. Vasten is een trend. We herontdekken vasten als een weldadige pauze in ons drukke leven. Een tijdje versoberen is een verademing voor lichaam en geest. Mensen vasten niet omdat de kerk dat voorschrijft, maar omdat zij in deze hectische tijd van materialisme en overvolle agenda's bewust een periode van rust en versobering willen inbouwen.

Bij de vasten hoort ook de Vastenactie. Nog een keer voeren wij actie voor de nieuwe middelbare school in Mzedi. Het is ongelooflijk, maar zo is het wel, die school staat er dankzij Adri en Cas Lechner, en dankzij onze parochie!

Helpen was zijn leven

Artikel uit Hofnieuws, parochieblad H. Martelaren

Op de begrafenis van zijn broer Thomas was Cas in de kerk.

Zwaaiend en lachend naar iedereen kwam hij de kerk binnen. 'Ik ben er, hoor!' Twee weken later stierf hij.

Op 30 april jl. ontving broeder Thomas Lechner in Malawi een koninklijke onderscheiding. Bij de uitreiking vertelde de vice-consul mw. Margriet Sacranie over de grote inzet van Cas en Adri Lechner. Hoe jammer was het, dat zij bij deze ceremoniële plechtigheid niet aanwezig konden zijn, zonder hen zou Thomas

dit nooit allemaal hebben kunnen doen.

Het was de bedoeling dat Cas en Adri naar Malawi zouden gaan, maar de brandstofschaarste verhinderde dat. Het had ook niet meer gekund. Juist in die dagen werd Cas heel ziek. 10 jaar lang had hij gevochten tegen de ziekte van Kahler. Nu voelde hij dat hij de strijd ging verliezen. 3 juni jl. stierf plotseling zijn broer Thomas. Op zijn begrafenis was Cas in de kerk. Zwaaiend en lachend naar iedereen kwam hij de kerk binnen. 'Ik ben er, hoor!' Twee weken later stierf hij.

Cas Lechner, hij was die man met die kromme rug, en met in zijn hand een tas met gereedschap, die eerst even kwam kijken wat er aan de hand was, en dan fikste hij het voor je. 'Hoe kijk je terug op je leven?', vroegen we. '90% zou ik zo weer over doen. Ik heb een goed leven gehad, gelukkig met mijn gezin en met mijn werk. Alleen die ziekte van Bechterew, er zit een vlekje aan je, daar heb je toch last van'. Meer dan gemiddeld had hij zijn deel gehad van medische problemen.

Cas en Adri begonnen in de binnenstad, op de Reguliersgracht, maar

*Barbara Michie
een lerares in Engels en
bijbelwetenschappen
staat voor de
St. Patricks School.*

verhuisden in 1972 naar de Zacharias Jansestraat, waar Adri's ouders woonden. Zo werden zij parochianen van de Christus Koningkerk. Pastor M.M. Buter roemde de kerk. Klaar voor de toekomst! Een overzichtelijke kerkzaal, een dagkapel, een ontmoetingsruimte en nevenruimten, die verhuurd werden, zodat de kerk zichzelf kon bedruipen. Ideaal! In 1983 was dit enorme werk door een groep vrijwilligers gedaan. Cas noemde mij vele namen, want het ging niet om hem. Maar iedereen weet, dat dit zonder Cas niet gekund had.

In 1996 maakte een brand de kerk onbruikbaar. De parochie keerde terug naar de moederkerk, deze kerk, de Martelaren van Gorcum. Cas en Adri waakten over de erfenis van de Christus Koning. Met plezier vertelden zij, dat de godslamp van de Christus Koning nu in Malawi dienst deed. Cas en Adri werden parochianen van de Martelaren en zetten zich ook voor onze parochie enorm in. Nooit deed je op hen vergeefs een beroep.

In 1997 reisden ze voor het eerst naar Malawi met zus Dop en zwager Nico. Het was, u gelooft het niet, een aanbieding van Etos. Nico en Cas liepen daar rond en zagen mensen lange, lange omwegen maken te midden van verroeste spoorrails en spraken tot elkaar: 'Wat zouden die mensen baat hebben met een brug, hij ligt hier voor het oprapen'. En Cas tekende zijn eerste brug.

Een jaar later keerden Cas en Adri terug. Begin van een onvergetelijke

tijd. 'Het komt op je pad, ik had de tijd, was gepensioneerd, nu kon het'. Elf maal bezochten zij Malawi. Bijna een half miljoen euro werd gege-
nereerd. Opdat er niets aan de strijkstok zou blijven hangen, werd de
Stichting Lechner Malawi opgericht.

Twee bruggen werden er gebouwd, waterputten werden geslagen. Het
broederhuis werd opgeknapt. Een naaiklas werd opgericht en tot slot
zelfs een middelbare school. Cas deed het niet in zijn eentje. Net als
ooit bij zijn serviceafdeling koos hij een groep jonge mensen om zich
heen, en die het echt wilden leerde hij het vak. Wat heeft die kleine man,
met die kromme rug en met die tas vol gereedschap in zijn hand,
niet allemaal voor elkaar gekregen. Br. Lawrence Sitima schreef Adri
namens de broeders in Malawi een brief.

*Cas Lechner heeft veel voor ons gedaan in Malawi, met name in de
buurt van Mzedi, onze gemeenschap alhier. De broeders en inwoners
van de dorpen Matuta en Namboya zullen zich Cas herinneren om de
twee bruggen die hij voor hen gebouwd heeft: een tussen Matuta en
Namboya en een van Matuta naar Glasten.*

*Wij rouwen met U om het verlies van Cas en het gemis van zijn liefde
en bezorgdheid voor de armen. Wij zullen Cas en U herinneren voor de
steun aan en zorg voor de mensen in Mzedi en naburige dorpen. Moge
de Heer die zijn kinderen beloont bij Cas zijn en dat hij van Zijn gezelschap
geniet. Moge zijn ziel in vrede rusten. (in vertaling)*

'Ja, waarom doe je dit?', vroeg Cas zich af. 'Ik denk toch uit naasten-
liefde, en dat heb ik, denk ik, van mijn vader'.

Cas was een doe-man, een nuchtere vent, over zijn vader, die jong ge-
storven was, sprak hij zelden, over zijn geloof ook niet, en poespas
hoefde van hem niet. Maar opeens sprak hij over de bron van zijn be-
staan: naastenliefde: Ge zult uw naaste lief hebben. Dat was zijn geloof
meegekregen van zijn vader. Dat zag hij bij zijn broer, en bij de broeders
in Malawi. Daar ging het hem om hier in de kerk, daar ging het om in zijn
leven: Helpen was je leven. Voor iedereen stond je klaar.

Voor ons is het te vroeg, voor jou was het genoeg.